

2.s.e. trinitatis

402 Den signede dag

289 Nu bede vi den Helligånd

710 Kærlighed til fædrelandet

491 O store Gud, din kærlighed

266 Mægtigste Kriste, menighedens Herre

Jesu ord i dag er rystende.

Først siger han: »Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel».

”Hører jeg rigtigt?”, er min umiddelbare tanke. ”Siger Jesus det? Mener han det? Og er det virkelig nødvendigt? Det kan da aldrig blive et gode at hade nogen?”

Dernæst siger Jesus: ”Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget”.

Måske umiddelbart mindre anstødeligt, men ligeså svært at kapere. Jesu fordring forekommer helt urealistisk og umulig at opfylde.

Anstød I: Had

Lad os først opholde os ved Jesu tale om nødvendigheden af at hade.

Uanset, hvor vanskelige og komplicerede ens familieforhold kan være, så kan Jesu fodring om, at vi ligefrem skal hade vores nære, ikke andet end virke anstødelig.

I disse tider går associationerne straks til en radikaliseret fanatiker, som trækker sig fra sin familie og i stedet indgår i en lukket gruppe og sekt.

Havde Jesus blot sagt og fordret, at vi skal fokusere på andet og mere end den nære familie, for at følge ham, så kunne det måske gå an. Men han siger udtrykkeligt "hade". Et umisforståeligt hårdt og voldsomt ord.

Og jeg *har* ledt i den græske ordbog efter ord, som kunne give en mindre hård oversættelse, men det græske ord "misei", som vi oversætter med "at hade" betyder "hade", "foragte", "afsky".

Det er ikke muligt med brug af synonymer at svække og mindske hårdheden i Jesu ord.

Jesus siger, hvad han siger: "Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel"

Kontrasten bliver så også desto voldsommere, om man betænker, at den samme mand, Jesus fra Nazareth, Guds egen søn, andre steder selv udviser en grænseløs kærlighed og i sin forkyndelse lægger vægt på, at vi skal elske Gud og vores næste. Og næste her ikke forstået snævert, som vores nære og vores kære. Tværtimod! Som f.eks. i Bjergprædikenen, hvor Jesus siger: "Jeg siger jer, elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer" (Matt 5,43).

Man fristes derfor til at spørge, er ordene i dag om at hade virkeligt sagt af den samme mund?

Svaret er, at det er de.

Gud vil nemlig rykke os ud af familien. Han tillader os ikke at se hele opfyldelsen af vores liv der. Vi har en opgave, som rækker ud over os selv. Fordringen til os er total: Vi skal elske Gud og i ham vores næste.

Da Jesus hang på korset, fortæller evangelisten Johannes, at han henvendte sig henholdsvis til en af sine disciple Jo-

hannes og så til sin egen mor, Maria. Og han sagde til sin mor, at hun nu skulle betragte disciplen som sin søn. Og til disciplen, at han nu skulle betragte Maria som sin mor. Disciplen og Maria er ikke mor og søn, men Jesus forbinder dem, så de får øje for, at de er en del af den sammen slægt og at de har ansvar for hinanden. Gud forbinder dem, ligesom han forbinder os med sit ord og sin ånd.

Jesu afvisning, hans fordring om at hade, er således positivt formuleret en fordring til os om at udvide kredsen.

Anstød II: Afkald

Lad os dernæst se på Jesu opfordring til os om at give afkald på alt.

Var her så blot tale om et krav om en enkel og nøjsom livsførelse, men fordringen er langt mere vidtgående.

Som dengang Jesus gik ved Genezareth sø, hvor han mødte fiskerne Peter, Jakob og Johannes, og de lagde bådene til lands, efterlod garnene og fiskegrej, forlod alt, hus og hjem og fulgte ham.

I dagens politiske miljø ville alle faresignaler blinke, og man ville tænke, her har vi kimen til et radikaliseret miljø. Lovgiverne ville formodentlig allerede være i gang med at udforme et antiradikaliserings program og søge at indskrænke religionsudøvelsen.

”Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget”. Denne fordring om afkald er hård.

Det ligger ligesom ikke til os – det med at give afkald – vi samler snarere sammen – og tænker ud fra vores eget perspektiv. Og sagen er, som Jesus også siger det et andet sted, at vi mennesker kan ikke tjene to herrer. Vi kan ikke både tjene Gud og mammon. Vi kan ikke tjene flere herre på en gang

Men hvordan skal vi forstå dette at give afkald. Det græske ord, som vi oversætter med "at give afkald på " (apotasetai) betyder egentlig at sige farvel til noget eller nogen.

Discipelskab kræver afkald, men ikke forstået som noget vi skal præstere: give afkald på smøgerne, flyrejserne for mindske CO₂. Afkald er ikke en præstation.

Hvis afkald ikke det bliver set, som noget, vi skal præstere, men som noget, vi skal sige farvel til, understreger afkaldet sådan set vilkåret ved det at være menneske i en forgængelig verden.

Afkaldet er ikke en forsagelse af verden, men en fordring om, at vi skal sætte vores lid til Gud. At vi skal elske Gud af hele vores hjerte, med hele vores sjæl og med al vores styrke.

Man kan sige, at hadet og afkaldet skal forstås som en understregning af Guds fordring til os, samtidigt med, at de også udtrykker det håb, at Gud, som den eneste, kan rykke os ud af dødens greb og fortidens skygger. Ja, kun Gud kan sætte os ind i livet og vende os mod denne dag og de dage, der kommer.

Gud og verden

Igen: Det vil være forkert at udviske, hvad Jesus sagde, gøre ordene mere spiselige.

Jesu ord, hans liv og virke, er skarpt som saltet, og hans ord er ikke lunkne.

Jesu ord er med til at understrege skellet mellem Gud og verden, lys og mørke, sandhed og løgn, menneskets skrøbelighed og Guds evighed.

I det lys skal vi forstå hans fordring om at hade og om at give afkald på alt.

Men vi skal samtidigt forstå, at disse hårde ord, og denne skelnen mellem Gud og verden, denne modsætning siges ikke af hvem som helst.

Ordene kommer fra Guds egen søn. Og dvs. siges af den, som netop binder himmel og jord sammen.

Understreger Jesus med sine ord idaf skellet mellem Gud og verden, så er han den selvsamme, som knytter Gud og verden sammen i kød og blod.

Han er det konkrete udtryk for, hvordan Gud elsker verden og bringer lyset ind i verden til os. Dette er ham, som nedbryder de skel, vi selv skaber.

Hans hårde ord peger – om end indirekte- og på paradoksal vis - på rækkevidden af hans nåde og grænseløse kærlighed.

Lad Jesu ord idag stå og skurre, tag gerne anstød af dem, for i al deres hårdhed de peger på, hvordan vi ikke finder opfyldelsen i vores eget og det, vi føler hører os selv til.

Det, som bærer, som varer og holder ved, er Guds kærlighed og håbet i ham, i hvem vi møder Gud.

I Jesu navn. Amen